

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2011. június 7. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntettének kísérlete miatt **vádltott (neve)** ellen indított büntetőügyben a **Bács-Kiskun Megyei Bíróság** 2011. január 21. napján kihirdetett **8.B.301/2010/32.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

A vádlott börtönének tartamát 4 (négy) év 9 (kilenc) hónapra, a közügyektől eltiltását 4 (négy) évre s ú l y o s b í t j a.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a fellebbezési eljárás során felmerült 9.000.- (kilencezer) forint bűnügyi költség megfizetésére külön felhívásra az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság (vádlott neve) vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt - mint különös visszaesőt - 3 év 6 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A vádlott két korábbi ügyében alkalmazott

feltételes szabadságot megszüntette. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a felmerült 114.800.- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentettek be:

Az ügyész a vádlott terhére súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása, majd a fellebbviteli eljárásban a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítása érdekében is.

Fellebbezett a vádlott elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhébb minősítés és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

Az ítélet tábla a fellebbezések közül az ügyész fellebbezését ítélte alaposnak.

Eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor az ügyben 2010. december 6. napján tartott tárgyaláson ismertette a nyomozati iratok I/11. szám alatt található rendőri jelentés **(sértett neve)** és **(tanú neve)** tanúk vallomását tartalmazó részét (19. számú jegyzőkönyv 10. oldal 9. bekezdés).

A Be. 168. § (1) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság tagja az általa végzett nyomozási cselekményről - ha az ügyész másképp nem rendelkezik - jegyzőkönyv helyett jelentést készíthet. A gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető.

Mindezekre figyelemmel megállapítható, hogy a fenti jelentés a sértett és a tanú vallomására vonatkozó részében törvénysértően beszerzett bizonyíték. Az ítélet tábla az eljárási szabálysértést akként küszöbölte ki, hogy a fentiekben megjelölt jelentés részletet a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Eljárási szabályt sértett továbbá az elsőfokú bíróság, amikor az ügyben 2011. január 21. napján tartott tárgyaláson a jegyzőkönyv tanúsága szerint **(szakértő neve)** igazságügyi nyomszakértő vonatkozásában meghallgatását megelőzően nem tisztázta, hogy vele szemben fennáll-e valamilyen kizáró ok (32. jegyzőkönyv 6. oldal 4 bekezdés).

A Be. 110. § (1) bekezdése értelmében a szakvélemény szóbeli előadása előtt meg kell állapítani a szakértő személyazonosságát és tisztázni kell, hogy nincs-e vele szemben kizáró ok.

Egységes a bírói gyakorlat, hogy ezen eljárási szabálysértés nem eredményezi azt, hogy az eljárás szakértő által készített szakvélemény, illetve annak a tárgyaláson adott

szóbeli kiegészítése ne lenne bizonyítékként értékelhető (BH 2006. évi 279. számú jogeset). Tekintettel arra, hogy ez az eljárási szabálysértés **Bf.I.79/2011/20.**

az ítélet érdemére nem volt kihatással, ezért az ítélet tábla csupán annak megállapítására szorítkozott.

A másodfokú bíróság az iratok egybehangzó adatai alapján - figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára - az első fokú ítélet tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A vádlott előéletében harmadikként felhívott elítélés alapjául szolgáló bűncselekmény elkövetési ideje helyesen: 2004. május 22.

A 4. alatt felhívott elítélés elkövetési ideje helyesen: 2004. március 31.

A vádlott 7. pontban írt szabadságvesztés büntetéséből engedélyezett feltételes szabadság 2010. november 4. napján és a 8. pontban írt szabadságvesztés büntetésből engedélyezett feltételes szabadság 2011. március 4. napján járt volna le.

A hasüreg megnyílása közvetett, míg a belek megsértése közvetlen életveszélyt eredményezhetett volna.

(sértett neve) sértett a vádlottnak megbocsátott.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt az ítélet tábla a fenti kiegészítésekkel, illetőleg helyesbítésekkel határozatának alapjául elfogadta. Az első fokú ítélet megalapozottságát nem érintette az ítélet tábla által eszközölt bizonyíték kirekesztés sem.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott felmentését célzó fellebbezés a bizonyítékok mérlegelése ellen irányul. Azt sérelmezi, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott tagadásával szemben a terhelő bizonyítékokat, így a szemtanú és a sértett vallomását, valamint az orvosi adatokat elfogadva, a vádlott védekezését elvetve bűnösségét a terhére rótt bűncselekményben megállapította.

A vádlott védője hivatkozott arra, hogy a vádlott és a sértett között nem volt semmilyen konfliktus a vádbeli napon. Ennek ellentmond az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás, mely szerint (vádlott neve) vádlott és **(sértett neve)** sértett között szóváltás alakult ki amiatt, hogy a vádlott által megrendelt és kifizetett tűzifát a sértett késve szállította le. Ezen szóbeli vitát követően ment ki a konyhába egy késért és ezzel szúrta meg a sértettet két alkalommal a vádlott.

A védő arra is hivatkozott, hogy teljesen életszerűtlen a sértett azon állítása, mely szerint az őt ért szúrásokat nem is észlelte. Ezzel összefüggésben a sértett határozottan állította, hogy amikor a vádlott édesanyja lakására érkezett, rajta sérülés nem volt, majd amikor távozott az utcán senkivel nem találkozott. Amikor pedig hazaérkezett, hozzátartozóinak beszámolt arról, hogy a vádlott megszúrta őt. A megállapított tényállás szerint a sértett erősen ittas állapotban volt a cselekmény idején, az pedig köztudott tény, hogy az ittas állapotban lévő személyek a sérüléseiket, az ezzel járó fájdalmat teljesen másképpen élik meg, mint a józan emberek.

A fentiekén túl a sértett előadását mindenben alátámasztotta **(tanú neve)** tanú vallomása, aki a tényállásban foglaltakkal egyező vallomást tett.

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben lefolytatta a bizonyítást, az így beszerzett bizonyítékokat értékelve részletesen számot adott arról, hogy a cselekmény kapcsán milyen bizonyítékokat fogadott el, illetőleg milyen tényekből következtetett a vádlott bűnösségére. E körben kifejtett álláspontja logikus és mindenben megfelel az iratokban rögzítetteknek. Azt a másodfokú bíróság is osztotta.

A bizonyítékok értékelése az azokat közvetlenül észlelő elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban a bizonyítékok eltérő értékelésére nem kerülhet sor, így a tényállást támadó és kizárólag a bizonyítékok mérlegelése ellen irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a megalapozott tényállás alapján a vádlott bűnösségére következtetett, a vádlott cselekményét pedig a törvénynek megfelelően minősítette. Az csak annyiban szorul pontosításra, hogy a testi sértés a Btk. 170. § (6) bekezdés - helyesen - **1.** fordulata alapján minősül súlyosabban (BKv. 61. számú kollégiumi vélemény 3.a) pontja).

A minősítést illetően utal arra az ítéletábra, hogy az életveszélyt okozó testi sértés büntette egyes bűnösségű bűncselekmény. Ilyen értelemben külön kell vizsgálni a testi sérülés okozása vonatkozásában, illetőleg a bekövetkezett sérülés vonatkozásában a vádlott szándékát.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az elkövetés eszközére, a szúrások, metszések intenzitására, a bántalmazott testtájékra, valamint a sérülések helyére **Bf.I.79/2011/20.**

és jellegére figyelemmel megállapította, hogy a testi sérülés okozására a vádlott szándéka kiterjedt. Ugyanakkor - osztva az ügyészség álláspontját - tévedett az elsőfokú bíróság, amikor e vonatkozásban azt állapította meg, hogy a vádlott eshetőleg szándékkal okozta a sértett sérüléseit. Az általános élettapasztalat szerint ugyanis a kés, mint elkövetési eszköz önmagában is testi sérülés okozására alkalmas. Ebből következően az ítéletábra álláspontja az, hogy a vádlott egyenes szándékkal okozta a sértett sérüléseit.

Ugyanakkor nem tévedett, hogy az életveszélyes sérülés bekövetkezésére kizárólag a vádlott eshetőleg szándéka terjedt ki, abba belenyugodva cselekedett.

Mindezekre figyelemmel tehát az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét a törvénynek megfelelően minősítette, így enyhébb minősítés, könnyű testi sértés vétségének megállapítása szóba sem jöhet.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények kiegészítésre és helyesbítésre szorulnak:

Tekintettel arra, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróságtól eltérően a sérülés okozása tekintetében egyenes szándékot állapított meg, ezért az eshetőleg szándékot az enyhítő körülmények köréből mellőzte, mert az csupán az eredményre terjed ki, amely a bírói gyakorlat szerint nem enyhítő körülmény. A tényállás kiegészítésére figyelemmel az ítéletábra a vádlott javára további enyhítő körülményként értékelte a sértetti megbocsátást.

Az elsőfokú bíróság a büntetést a különös visszaeső vádlottal szemben szabta ki. Erre figyelemmel az ítéletábra mellőzte a súlyosító körülmények közül a különös visszaesői minőséget, figyelemmel arra, hogy e körülmény kétszeres értékelését jelentené, ha az súlyosító körülmény is lenne. Ugyanakkor tovább súlyosít, hogy a vádlott jelen cselekményét röviddel szabadulása után valósította meg.

Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre, valamint arra figyelemmel, hogy a vádlott korábban hasonló jellegű bűncselekményt valósított meg és e bűncselekmény miatt kiszabott szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság alatt követte el jelen bűncselekményét az elsőfokú bíróság által kiszabott fő- és mellékbüntetés enyhe. Különös tekintettel arra is, hogy a törvény a különös visszaeső vádlott esetében 2-12 évig terjedő szabadságvesztéssel bünteti a

cselekményt, a másodfokú bíróság a vádlott főbüntetését 4 év 9 hónapra, míg mellékbüntetését 4 évre súlyosította.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezések közül az ügyész fellebbezését alaposnak ítélve az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéletábra a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A fellebbezési eljárás során a kirendelt védő díjával 9.000.- forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlottat a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte.

Szeged, 2011. június 7.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Harangozó Attila s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Bf.I.79/2011/20. számú, illetve a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 8.B.301/2010/32. számú ítéletének, jelen ítélettel meg nem változtatott része, 2011. június 7. napján jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2011. június 7.

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács elnöke